

“Siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak silahlı propaganda” formülasyonu, Mahir ÇAYAN’ı emsallerinden ayıran önemli bir özelliktir. Silahlı propaganda’yı

bu

anlamıyla,

özüne uygun olarak kavradığımız inancındaydık.

Mahir ÇAYAN’ı kendi emsallerinden, **Acilciler’i** de diğer THKP-C savunucusu örgütlerden ayıran asıl farklılık da zaten buydu. Faşizme karşı mücadelenin, salt faşistlere karşı mücadele olmadığını söylerken, bu formülasyondan hareket ediyorduk ve haklıydık da.

Eylemlerimizin yöneldiği hedefler, eylemlerin yapıldığı siyasi ortam ve yapılan açıklamalar dikkatle incelendiği zaman ne yapmak istedigimiz çok daha iyi anlaşılacaktır.

Acilciler olarak, çok sayıda askeri eylem yaptığımız söylenemez. Eylem sayısı bakımından, diğer THKP-C savunucusu örgütler içerisinde belki de en az askeri eylem yapan biz olduk. Buna karşın, yarattığımız etki diğerlerinden kat kat üstün olmuştur. Sorunun özü, askeri eylem sayısının az yada fazla olması

değil, politik yönelimi ile ilgiliydi.

Silahlı mücadele, **‘iki tarafı keskin bir bıçak’** gibidir. İyi kullanıldığında düşmanı, iyi kullanılmadığı takdirde de kullananı keser.

Silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi olarak ele alan örgütün, siyasi ortamı tahlil kapasitesinin son derece yetkin olması bu bakımdan son derece önemlidir.

19-22 aralık 2000 tarihinde, F tipi cezaevlerini protesto eylemcilerine yönelik “**hayata dönüş operasyonu**”
(!)
nun objektif değerlendirmesi hala yapılamamıştır.30 devrimci militanın katledilmesi ve yüzlercesinin sakat kalmasına neden olan eylem,aradan geçen 10 seneye ragmen hala tartışılmaktadır.

Siyasal mücadelenin, hangi araç ve yöntemlerle sürdürüleceği, adı geçen dönemin doğru tahlil edilmesiyle anlamlı olacağı,yankı uyandıracığı ve çığır açıcı olacağı şüphesizdir.

THKP-C Acilciler'in,12 eylül öncesi dönem itibariyle eylemlerine yön veren anlayışın bu olduğunu biliyorum.

Teori ile pratiğimiz arasında zaman zaman ortaya çıkan uygunsuzluk elbette tartışılır.Taktik hatalarımız, genel mücadele anlayışımızı değiştirmeyecektir.

Örgütlenme anlayışımıza bir örnek.

(KARAMÜRSEL EYLEMLERİ)

1977 tarihinde örgütümüzün ülke çapında eylemleri artmıştı. Eylemlerimizin genel muhtevası bombalama ve kurşunlama biçimindeydi. Bununla beraber kamulaştırma eylemlerimizde aralıksız devam ediyordu.

Bombalama ve kurşunlama eylemleri özellikle MHP ve ülkücü kuruluşlara yönelikti. MHP ve ona bağlı ülkücü kuruluşlar, adı geçen dönemde iyice azmışlar ve pervasızca tüm devrimci kurum, kuruluş ve demokrat diye bilinen, tanınmış yada sırada, herkese saldırıyorlardı. Özellikle üniversite hocalarına karşı o dönemde girilen suikast eylemlerinde birçok demokrat öğretim üyesi ve yurtsever-devrimci sivil faşistlerin silahlarından çıkan kurşunlara hedef oluyordu. Katlediliyorlar yada ölüm tehditleriyle sindirilmek isteniyorlardı.

Acilciler olarak amacımız, “**kuzu postuna bürünmüş**” canilerin gerçek yüzünü açığa çıkartmak, insanlık düşmanı tavır ve eylemlerinin muhtevasını halka anlatabilmektir. Bu temelde, örgütlenmeye çalıştıkları dernek ve parti binalarına karşı ; Yıkıcı olmayan ama, ses getirebilen, deşifre edecek şekilde dikkat çekici eylemlere girişiyorduk.

Örgütümüzün, maddi olarak zayıf olmasına karşın, ideolojik olarak güçlü bir öncü müfreze olduğunu biliyorduk. Yapacağımız eylemler ve yöneleceğimiz hedeflerin farkındaydık. Mücadelenin başlangıç aşamasında, düşmanın maddi olarak yıpratılması yerine, psikolojik yıpratma yönünün ağır basması gerektiği tezinden hareket ediyorduk.

Türkiye'nin değişik bölgelerinde yapılan eylemler kimi zaman niyetlerimizi aşarak maddi yıpratma amacıyla yapılmış gibi görülse de, hiçbir zaman böyle bir amacımız olmamıştır.

Şunu çok iyi biliyorduk. “ başlangıçta küçük bir askeri gücün, kendinden her bakımdan kat kat güçlü olan düşmana karşı askeri yönü ağır basan, maddi yıpratmayı hedef alan eylemlere girişmesi, bu gücün sonunu getirir. ”**Öncü savaşının politik sanatı**” adlı broşürün özü de

zaten buydu. Bu bakımdan psikolojik yönü ağır basan eylemlerimizle halka ulaşmayı ve halkın dikkatlerini düşman hedeflere çekerek, bunların aslında kimler oldukların ve amaçlarının ne olduğunu halka açıklamaktı.

Her eylemimizi bu nedenle üstleniyor, nedenlerini yayınladığımız bildirilerle izah ediyorduk. Eylemlerimiz genellikle sempatiyle karşılanıyordu. Yeri ve zamanını iyi seçtiğimiz eylemlerimizin ciddi etkileri oluyordu. İstanbul, Ankara, Adana gibi büyük metropollerde, adımız hızla yayılıyor, ülkenin her yerinde eylemlerimizden bahsediliyordu. Sokaktaki sıradan insanlar bile, haksızlığa karşı koyan bir kişiye " acilci" yakıştırmasında bulunuyordu, bunları duyuyorduk.

Basın-yayın organları,Türkiye'nin her hangi bir yerinde meydana gelen her devrimci eylemi "« acilciler"e mal ediyor. Eylemi yapan devrimci örgütün, eylemini üstlenmesine ragmen görmemezlikten gererek "**Acilciler**"ismini özellikle kullanıyorlardı.

Günlük gazetelerde sıkca rastlanan ve birbirlerine "**hasım**" olan kişilerin, birbirlerini, bizim adımızı kullanarak tehdit ettiklerini duyuyorduk.

Bu dönem ; Ünümüzün, gerçek gücümüzden kat kat üstün olduğu bir dönemdi. Bir yandan yoğun bir ilgi, öte taraftan yoğun bir eleştiri bombardmanı altındaydık.

Özellikle, 74 afından dışarı çıkan ve genellikle Ankara'da üstlenmiş bulunan **Dev-Yol** yöneticileri, örgütümüze karşı geniş çaplı bir karalama kampanyası açmışlardı. Malatya **Beylerdere**

'sinde katledilen yoldaşlarınız

(
İLKER AKMAN, HASAN BASRİ TEMİZALP ve YUSUF ZİYA GÜNEŞ)

için '

' **şizofren**"

diyebilecek kadar acımasız

davranmaktan çekinmiyorlardı..

Korkuyorlardı. THKP-C'ni savunmadıklarını, ama savunuyor gözükmeye çalıştıklarını ilk kez bizler söylüyorduk. Korkuları, savundugumuz şeylerin doğruluğundan ileri geliyordu. Bu nedenle her yerde dedikodu yaparak bizleri yıpratmak istiyorlardı.

TDAS (Türkiye devriminin acil sorunları) adlı broşürün yayınlandığı günden itibaren yarattığı etki hayli çarpıcı olmuştu. Mahir Çayan'ın, " **Kesintisiz devrim**" teorisini daha da güncelleştiren Emperyalizm tahlili, özellikle dönemin en çok tartışılan yazısı konumundaydı. Devrimci-Yol yöneticilerinin başını çektiği grup tarafından "

troçkizm

"le suçlanan TDAS, Bizim bulunmadığımız yerlerde aynı örgütün militanları tarafından seminer konusu olarak başka örgütlere karşı yer yer savunulabiliyordu.

Aynı dönemde, **UGUR MUMCU** Cumhuriyet gazetesindeki kendi köşesinde " **HEMEN DEVRİM**"

başlıklı
bir

yazı ile bizleri "

aceleci

,
'olmakla eleştirenler

kervanına katıldı.

İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde Devrimci gençlik dernekleri içersinde yer alıyor, kendimize yasal statüsü kazandırmaya çalışıyorduk. Buna ragmen Dev-Yol yöneticilerinin

kendi tabanına

'içinizde acilcileri tespit ederek deşifre edin'

talimatı nedeniyle, devletten gizlendiğimiz yetmiyormuş gibi devrimciler'den de gizlenmeye çalışıyorduk. Devrimci Gençlik taraftarları, '

'Acilc

i'

'olarak şüphelendikleri herkesi '

' bunun boyu uzamış 184'lük olmuş

,"

diye bizleri deşifre ediyorlardı. (TDAS'ın 184 sayfa olması nedeniyle bir ara 184'lükler olarak anılıyorduk)

Çok iyi hatırlıyorum. 19 Ağustos 77 yakalanımsından kısa bir süre önceydi. İstanbul Paşabahçe'de kalıyordum. Çubuklu'da, Devrimci-Gençlik taraftarlarının talepleri üzerine **"Emperyalizm**

" konulu bir seminer verecektim. Seminerin başlamasına 15 dakika kala, o zaman İstanbul devrimci gençlik önderlerinden

PAŞA GÜVEN

salona girdi. Paşa GÜVEN, benim '**'acilci'**

'oldugumu bildigi için özellikle gelmişti. Seminer başladı ve ben, o güne kadar Devrimci Gençlik taraftarlarının söylemleri dışında herhangi bir şey söylememeye özellikle özen gösterdiğim halde , Paşa GÜVEN, ne söylersem karşı çıkıyor ve bu tezlerin '

'184'lükçüler tarafından dile getirilen

troçki'nin tezleridir

" diye itiraz ediyordu. Semineri dinlemeye gelen taraftarlar ne olduğunu anlamıyorlar şaşkın şaşkın ikimize de bakıyorlardı. Seminer'den sonra Paşa'nın yanına gittim ve bir köşeye çekerek şaka yollu, neden böyle davrandığını sordum. Verdiği cevap ilginçti.

" Senin ne söylediğin önemli değil , ben buraya senin Acilci olduğunu deşifre etmeye geldim"

oldu.

İstanbul bazında konuşacak olursam, şöyle söylemem sanırım yanlış olmaz. 1975 ortalarından itibaren, örgütümüzün İstanbul örgütlenmesinde, Akademik-demokratik mücadele içersinde "acilci"olarak bilenen ve deşifre olan kişiler, önce illegaliteye çekilmiş, sonra da bu kişiler içersindeki kimi militanlar, örgütlenmenin **"askeri kadrosu"**na alınmıştır. Resmi bir karar olmasa da, pratikteki işlerlik böyle olmuştur.

KARAMÜRSEL EYLEMLERİ...

İzmit-yalova arasında bir sahil kasabası olan Karamürsel bizim için önemli bir yerdi. Karamürsel'de, bizlere sempati duyan önemli sayılabilecek feodal bir çevremiz ve bu çevre etrafında ciddi bir devrimci taraftar kitlesi bulunuyordu. Büyük şehirlerde yaptığımız eylemlerin etkisi ile ismimizin bu bölgede de sempatiyle anıldığını bize anlatılanlardan biliyorduk. Karamürsel'in bir başka özelliği daha vardı. **" Amerikan askeri tesisleri"** burada bulunuyordu. Bu tesisler, sık sık kamuoyu gündemine giriyor ve eleştiri konusu oluyordu. Karamürsel'e olan ilgimizin artması da esasen bununla ilgiliydi.

Amacımız, Karamürsel-Yalova karayolu üzerinde ve Karamürsel çıkışında sahilde konumlanmış olan **Amerikan tesislerine** karşı ciddi ve ses getirici bir eylem yapmaktı. Kalaşnikof ve el bombalarıyla tesislerin önüne kadar sokulacak, özellikle akşam saatlerinde, genellikle bahçede dolaşmaya alışkın amerikan askerlerini tarayarak olay yerinden uzaklaşacaktık. Bu eylemin yaratacağı etki ile, Karamürsel'de

örgütlenme faaliyeti başlatacaktık.

Düşünce bazında kalan bu eylem gerçekleşmedi. Daha dogrusu, Karamürsel'deki taraftar kitlesinin talebi üzerine, yeni kurulan ve bölgede örgütlenmeye başlayan Ülkü Ocakları derneğine yönelik bir eylemin aciliyetinden hareketle, Amerikan tesislerine yönelik eylem planı geriye çekilerek, Ülkü ocaklarına yönelik eylem öne alındı.

Bölgede, bana aktarılan bu önceliği, İstanbul'da **Engin ERKİNER'e** anlattım. Kabul etti ve anlaştığımız gün ve saatte, İstanbul radyo evi'nin karşı kaldırımında

buluştuk. Elinde taşıdığı naylon poşet içersinde, eylemde kullanacağım malzemeleri getirmişti. Daha önceden hazırladığı bir adet saatli bomba düzenegi, bir adet el bombası ve çift şarjörlü bir adet tabanca'yı Taksime dogru yürürken

bana verdi. Daha önce tek başıma saatli bomba kullanmamıştım. Engin ERKİNER, elindeki poşette bulunan saatli bombanın nasıl monte edileceğini

kaldırımında yürüken ayaküstü

teorik olarak anlattı ve
tamam
diye yola çıktım.

Akşam saatlerinde Karamürsel'deydim. Akrabam ve sempatizan ilişkimizin olduğu bir eve eşimle beraber

misafir oldum.

Eylemi gerçekleştireceğim yerin konumunu öğrendikten sonra hazırlığa başladım . Saatli bomba düzenegini ilk kez kuracaktım ve bütün uğraşmalarıma ragmen yapamadım. Daha dogrusu Engin'in sabah bana anlattığı biçimde kurmanın tehlikeli olacağını düşünerek el bombasıyla bu işi halletmeye karar verdim.

Eşimi de yanıma alarak eylemi gerçekleştireceğim yere gittim. Mahalle kalabalık ve sokakta insanlar dolaşıyordu. Biraz beklemek için dolaşırken el bombasının pim'ini çekerek attım ve maşasını elimle tutarak

hazır şekilde yeniden olay yerine gelmeme rağmen kalabalık dağılmamıştı. Tekrar

dolaşmaya başladık. Aradan üç saat geçmiş, pimi çekilmiş el bombasıyla sekiz aylık hamile olan eşimle sokaklarda dolaşıyorduk, elimde sıkı sıkı tuttuğum el bombası beni tedirgin ediyordu ve bayagı yorulmuştum. Tekrar olay yerine geldiğimizde, eşime

uzaklaşmasını söyleyerek ben arkada kaldım ve zaten hazır olan el bombasını

camdan içeriye fırlattım. Koşarak az ilerdeki eşimin koluna girerek geldiğimiz eve doğru hızla uzaklaştım.

Bu olayın ardından, oğlum **Ulaş**'ın geciken doğum(!) nedenini daha sonra öğrendik. Anne karnında, şiddetli bir gürültü nedeniye rahatsız olan bir çocuğu n, ya erken ,yada

geç doğabileceğini Öğrenmiş olduk(!)

O geceyi evde bulunan bir kaç kişilik taraftar la beraber , bundan sonra neler yapılabileceği konusunda sohbet ederek geçirdik. Herkes çok memnundu. Sabahleyin Karamürsel'deki **'tepkiler'i**

merak ediyorlardı. İçlerinden bir arkadaş, tanıdığı birkaç tane faşistin yarın ki, suratlarını görmeyi çok istiyordu(!)

Eylemin, Karamürsel'deki faşistlerin yüregine korku salacağı ve bundan böyle ortalıkta pervasızca dolaşamayacakları konusunda herkes hemfikirdi.

Bir kaç gün sonra; Şehir merkezi ve İzmit-Yalova karayolu üzerine, herkesin görebileceği şekilde, " **Yaşasın Öncü savaşı, Yaşasın halk savaşı, Kurtuluşa kadar savaş**" ve " **Kahrol sun faşizm**" içerikli sloganlar yazarak, Karamürsel'de olduğumuzu halka ilan etmeye karar vermiştik.

Öyle de yaptık.

Burada bir konuya dikkat çekmek gerektiğine inanıyorum. Şöyle; Bu dönem yaptığımız duvar yazılarında, örgüt imzası yerine “ **Yaşasın öncü savaşı** ” diye yazmak bizim için yeterliydi. Bu sloganı bizim dışımızda kimse kullanmıyordu. Her örgütü belirleyen özel sloganlar vardı.

Örneğin; ‘ **’Kurtuluşa kadar savaş’** tüm THKP-C kökenli örgütlerin ortak sloganı iken,

‘ **’Yaşasın kurtuluşa kadar savaş’**

’ sadece

‘**KURTULUŞ**’

örgütüne aitti. Bu bakımdan, kimi ortak imzalı bildirilerde, “Kurtuluşa kadar savaş”sloganı’nın baş tarafına

“**yaşasın**”

yazılıp yazılmaması konusunda saatlerce süren tartışmalara tanık oluyorduk.

Karamürsel sokaklarına,” Yaşasın öncü savaşı” yazmamızın bir başka nedeni de, dışımızdaki sol’a karşı ‘

burada bizde varız”

mesajı vermek anlamına da geliyordu.

Karamürsel’deki bombalama eyleminin etkisi büyük olmuştu. Faşistler tedirgindi ve kapı kapı e snafı dolaşarak maddi zararlarının karşılanması için para topluyorlardı. Öte taraftan, dışımızdaki sol çevrelerde, kendi tabanlarına

bir başka açıdan karşı-propaganda yapıyorlardı. “

Acilciler’in Karamürsel’de tabanları yok, bu eylemi yapanlar mutlaka dışardan gelmiştir

” diyorlardı. Bunun doğru olmadığını, Karamürsel’de eylem yapabilecek bir kadromuzun bulunduğunu göstermek için yeni ve öncekinden de etkin ikinci bir eylem zorunlu olmuştu.

Engin ERKİNER ile yaptığımız durum değerlendirmesi sonucu ikinci bir eylem kararı daha aldık. Hakkımızda yapılan olumsuz propagandaları boşa çıkartmak ve Karamürsel’de kalıcı bir yapımız olduğunu göstermek istiyorduk. Bize verilen bilgilere göre, bombalanarak dağıtılan ülkü ocakları bir başka binaya taşınmış, tüm faşist dernekler aynı apartman’da biraraya toplanmışlardı.

Ülkücü Gençlik derneği. Ülkücü Öğretmenler derneği ve Ülkücü işçiler derneği, İzmit’ten gelen karayolu üzerinde, Karamürsel şehir merkezine sapan kavşağın sol tarafındaki beş katlı

bir

apartmanda kalıyorlardı.

Bu apartmanın havaya uçurulmasına karar verdik. Engin ERKİNER, ben ve bir bayan yoldaşla beraber Karamürsel'e geldik. Zaman ayarlı saatli bombanın etkili olması için demir çubuklarla dinamit lokumlarının çevresini güçlendirdik. Bombayı 8-10 dakika gibi kısa

zamanda

patlayacak şekilde ayarladıktan sonra evden çıktık. Ben, apartmanın karşı tarafında beklerken Engin ve bizimle beraber İstanbul'dan gelen kız arkadaş içeriye girdiler ve toplantı halindeki faşistlerin beşinci kat kapısının

önüne ve bir çocuk arabası içersine bombayı koyarak dışarı çıktılar.

Bombanın hemen patlamasını beklerken, bekledigimiz olmadı. Teknik bir sorun olmuştu ve 8-10 dakika sonra patlaması gereken bombayı patlatacak olan çalar saat'in akrep ve yelkovan'ının ters bağlanması sonucu 10 saat sonra patlamıştı. Buna rağmen beş katlı apartmanın tüm merdivenleri çökmüş bina kullanılamaz hale gelmişti. Bu eylemden sonra, faşistlerin Karamürsel'deki örgütlenmeleri büyük oranda sekteye ugramış, dışımız'daki sol'un, **"bunlar dışarda geliyorlar burada yoklar"** diye yaptıkları propagandalar etkisizleştirilmişti.

Karamürsel Yalova hattı üzerinde ciddi bir fabrika yoğunluğu bulunuyordu. Fabrika çalışanlarının büyük bölümü, civar köylülerden gelmekteydi. Köylü kökenli olmaları nedeniyle topraktan kopmadıkları için, geçim kaynaklarını esas olarak bağ bahçe gibi işlerden temin ediyorlardı. Fabrika işçiliği pek çoğu için ikinci ve ek bir iş gibiydi. Sınıf bilinçleri gelişmemiş, Sendikalaşma oranı çok zayıf ve iş yeri sendikacılığı esasına göre çok zayıf bir örgütlenmeleri vardı.

Eylemlerimizin amacı; Bir yandan 1977 yılında hızla tırmanan faşist hareketin niteliklerini gözler önüne sermek iken, diğer taraftan, bölgenin ileri işçilerini örgütlemek ve harekete kazandırmaktı.

Amerikan üssü'ne karşı girişeceğimiz eylemin ardından, silahlı eylemlerden ziyade, yaptığımız

silahlı eylemlerimizin yarattığı olumlu etki temelinde ağırlığı örgütlenme çalışmalarına verecektik. Erken yakalanmış olmamız, Amerikan üssüne karşı girişeceğimiz eylemi engellediyse de aynı bölgede çalışmalarımız bizden sonra da devam etti.

Aksu fabrikası'ndaki kamulaştırma eylemi, fabrika işçilerinin, içerden verdikleri istihbarat üzerine, bizden çok sonra, bizim yoldaşlarımız tarafından gerçekleştirildi.

Devam edecek...